

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Cur sæpe pessimi honestis sepulturis decoentur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

tuos, à malè defunctis discernere: quia bonos in bona, malos in mala sepultura cognosceremus. Nunc verò experimur saepe contrarium fieri, vt pessimi quique & scelestissimi, & mille patibula, mille rotas, mille ignes meriti, magnificis sepulchris Mausoleisq; honorentur; optimi autem, & quorum animæ inter caelestes gloriosè triumphant, eorum corpora, vel insepulta jaceant, vel in mare, immò in fimum atque cloacas abijciantur. Si ergo cura est Deo non modò de animabus, sed de capillis quoque capitis Sanctorum suorum, cur tot pios inhonestè, impios magnificè sinit sepeliri? An, qui justus est in viuos, obliuiscitur mortuorum? *Numquid iniquus est DEVS?* & qui zelauit super iniquos, ipse numerabitur inter eos, qui operantur iniquitatem? Nequaquam. Etsi enim apud D. Augustinum nonnulli ita argumententur: *Si aliquid prodest impio sepultura pretiosa, oberit pio vilis, aut nulla;* tamen re ipsa ostendemus, nec impio prodesse sepulturam pretiosam, nec pio nocere vilem, aut nullam.

Matth. 10. 30.

Rom. 3. 5.

Psal. 71. 30.

Iob. 4. 8.

S. Augustin. lib. 1. de ciuita cap. 11.

II.

Ad impios ergo quod attinet, acquirunt illi sanè sæpè numero pompasam funeris deductionem, & sepulchra ex marmoribus ædificata. 1. Quia hæc est mundi vanitas, vt quemadmodum alios decipit, ita vicissim & ipse decipiatur. Sicut ergo frequenter bonos iudicat esse malos; ita pessimos quoque fallaci iudicio optimos arbitratur. Quid igitur mirum, si tales sepelit honorate? Hanc causam Ecclesiastes clarè indicat, dum ait: *Vidi impios sepultos: qui etiam, cum adhuc viuerent, in loco sancto erant, & laudabantur in ciuitate, quasi justorum operum. Sed & hoc vanitas est.* 2. Quia etsi illorum quoque multi magnificè sepeliuntur, quos constat, omnium scelerum sordibus inquinatos esse; tamen ea probatio est hominum rectè sperantium, vel temerè iudicantium non esse prouidentiam in mundo. *Etenim,* vt statim inibi subiungit Ecclesiastes, *quia non profertur citò contra malos sententia, absq; timore villo filij hominum perpeerant mala.* Dicunt enim: Quid prodest mihi à voluptatibus abstinere, si etiã malè viuentes bene sepeliuntur? Aliter Ecclesiastes ibidem, in persona sapientis loquitur, dum ait: *Attamen peccator ex eo, quòd centies facit malum, & per patientiam sustentatur, ego cognoui, quòd erit bonum timentibus Deum, qui verentur faciem eius.* Vident enim,

Eccl. 8. 10.

Eccl. 8. 13.

enim, Conditori suo, non propter honorem sepulchri, qui etiam indignis contingit, sed ob aliam longè meliorem retributionem esse seruiendum. 3. Quia etiam sæpe in diuersum errat hominum temeritas, dum censeat malis bonas contingere sepulturas; Tametsi enim loci, & sepulturæ honestas est manifesta; immò licet etiam in aprico sint quorundam hominum flagitia, tamen poenitentia illorum est in occulto, per quam sepulchri honorem meruerunt. Memini, me legere de latrone, quem ipsa Dei Mater in Ecclesia iussit sepeliri; cuius utique alium locum cædes exigebant, sed alium lachrymæ, quibus sanguinem de manibus suis abluit, impetrauerunt. Fuit & David homicida, sed poenitens; vnde dignus sepultura, ad quam S. Hieronymus affusus precaretur. Fuit & latro homicida, qui cum Christo crucifixus veniam obtinuit: quis eum vel idcirco non diceret sepulchro dignum? Sicut hi publicam egerunt poenitentiam, ita alij agunt priuatam; de qua etsi non constat, satius tamen est sperare, quàm vel de vnico temerè iudicare. 4. Quia vix aliquis est tam malus, quin subinde aliquid faciat boni. Ast optimus Deus, etsi improbis ex condigno nihil debeat præmij, tamen ex congruo vult nullum esse bonum opus à se irremuneratum. Cum ergo id eum facere, in altera vita, iustitiæ rigor non sinat, saltem in hæc vita talibus mercedem rependit. Quod D. Chrysostomus colligit ex illis Abrahæ verbis ad epulonem dictis: *Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua.* Recipere enim est velut mercedis. Inter bona autem, quæ recepit, fuerunt diuitiæ, vestes superbæ, dapes louiales, vina peregrina, ac demum etiam post vitam splendida sepultura; quæ illi concessa, & Lazaro negata: nec illi multum dedit, neque huic multum negauit. Quare æquitatem Numinis vtrimque agnosceas D. Augustinus ita loquitur: *Præclaras exequias, in conspectu hominum, exhibuit purpurato illi diuiti turba famulorum, sed multò clariores in conspectu Domini vlceroso illi pauperi ministerium præbuit Angelorum, qui eum non extulerunt in marmoreum tumulum, sed in Abrahæ gremium sustulerunt.* Et sanè nihil prodesse impio sepulturam pretiosam, vel Poëta pronuntiauit ita canens:

Luc. 16. 25.

S. Augustin.
lib. 1. de ciuit.
cap. 12.

Lucan. lib. 9.

Eternos animam collegit in orbis:

Non

Non illuc auro positi, nec thure sepulti
Perveniant.

Per hunc scilicet ornatum. Siquidem cum hoc ornatu multi & ad tumulum, & ad caelum pervenerunt, qui eos neminem illuc extollit, neminem tamen etiam impedit; alioqui nec Sanctos illo coleremus, quibus utique etiam in ossibus suis ac cineribus aliqua reverentia debetur. Et decens est, eos, quos in caelo Deus coronat, etiam in terris ab hominibus honorem reportare.

5. Quia, cum plerumque imperia, opes, fauores, dignitates sint penes improbos, relinquit illis Deus etiam hanc sepulchri felicitatem, ut potentiam ac libertatem suam utantur. Unde quid habent, nisi breuem, apud mortales, memoriam? nihil autem plus apud immortales. *Nec aliquid nocet fidelibus negata eorum corporibus sepultura; nec si exhibeatur, aliquid infidelibus prodest,* ait S. Augustinus. Enimvero, *quibus peccata dimissa non sunt, etiam à sacris locis post mortem adiuvari non possunt: quia quos peccata graviora deprimunt, si in sacris locis se sepeliri faciant, restat, ut de sua presumptione iudicentur: quia eos sacra loca non liberant, sed de culpa temeritatis accusant.* Usque adeo non prodest profanis locus sacer, ut ijs etiam noceat. 6. Quia, quod isti tales sibi honori ducunt, si videlicet in templis sepeliantur, id illis sepius in ignominiam cedit. Et leguntur in templis humati, quorum postea non inventus est locus amplius: immo, loco inuento, corpus illorum non est inventum, cum quaereretur. Quemadmodum enim Deiparae corpus ab Apostolis perhonorificè tumulatum, quando in gratiam S. Thomae advenientis, sepulchro reposito, est quaesitum, non repertum est, utique iam honoris & gloria causa in caelum à Filio assumptum; ita credibile est, nonnullorum improborum cadauera è templis, per cacodæmones, abrepta, & nescio quò gentium fuisse asportata. Magus testis est M. Gregorius, primum quemdam tindorem, in Ecclesia B. Ianuarij Martyris, juxta portam S. Laurentij à coniuge sua sepultum esse, cuius spiritus, proxima nocte, è tumulo auditus sit clamare: *Ardeo, ardeo.* Missi sunt igitur, qui corpus indagarent. *Qui aperientes sepulchrum, vestimenta quidem intacta reppererunt: qua nunc usque, inquit S. Pontifex, in eadem Ecclesia, pro eiusdem*

III.

S. Augustin.
de cura pro
mortuis
agenda.

S. Gregor.
lib. 4. dial.
cap. 54.

A a a a a

caussa